

SAKSALAISEN OPPORTUNISMIN PERUSTEOS SODASTA

Eduard Davidin kirjassa: „Sosialidemokratia maailmansodassa” (Berliini, kust. „Vorwärts” *, 1915) on hyvä kokoelma tosiasioita ja perusteluja, jotka koskevat Saksan virallisen sosialidemokraattisen puolueen taktiikkaa nykyisessä sodassa. Kirja ei tarjoa mitään uutta niille, jotka ovat jatkuvasti lukeneet opportunistista ja yleensä saksalaista sosialidemokraattista kirjallisuutta. Mutta siitä huolimatta kirja on varsin hyödyllinen eikä vain hakukirjana. Ken haluaa vakavasti mietiskellä Saksan sosialidemokratian maailmanhistoriallista vararikkoa, ken haluaa päästä todella selville siitä, miten ja miksi sosialidemokratian parhaasta puolueesta tuli „yhtäkkiä” (näennäisesti yhtäkkiä) saksalaisen porvariston ja junkkerien lakeijain puolue, ken haluaa perehtyä syvällisesti niiden laajalti levinneiden sofismien merkitykseen, joiden tarkoituksena on puolustella ja salata tuota vararikkoa, — hänestä E. Davidin ikävä kirja ei tunnu ikävältä. Davidilla on oikeastaan tietyt ehyet katsomukset ja liberaalisen työväenpolitiikan vakaumus, mitä ei lainkaan ole esim. kaksinaamaisella, „turkkia tuulen mukaan” kääntelevällä Kautskylla.

David on läpikotainen opportunisti, saksalaisen „Nashe Delon” — „Sosialistisen Kuukausijulkaisun” pitkäaikainen työntekijä, paksun agraarikysymystä käsittelevän teoksen kirjoittaja, teoksen, jossa ei ole hituistakaan sosialismia eikä marxilaisuutta. Että tuollaisesta miehestä, joka on pyhittänyt koko elämänsä työväenliikkeen porvarilliselle

---

* — „Eteenpäin”. Toim.

turmelemiselle, on voinut tulla yksi monista yhtä opportunistisista puolueen *johtajista*, parlamenttiedustaja ja vieläpä Saksan sosialidemokraattisen parlamenttiryhmän hallinnon („vorstandin”) jäsenkin, — jo yksistään se seikka panee ajattelemaan vakavasti sitä, miten pitkällistä, syvälistä ja voimakasta on ollut Saksan sosialidemokratian mätänemisprosessi.

Davidin kirjalla ei ole mitään tieteellistä merkitystä, sillä tekijä ei osaa tai ei halua edes asettaa kysymystä, — nimittäin kysymystä siitä, miten nykyajan yhteiskunnan perusluokat ovat valmistelleet, kehittäneet ja luoneet vuosikymmenien kuluessa nykyistä suhdettaan sotaan *sellaisella ja sellaisella* politiikallaan, jonka juuret piilevät *sellaisissa ja sellaisissa* luokkaeduissa. Davidille on aivan vieras jopa sellainen ajatuskin, että ilman tuollaista erittelyä on turhaa puhuakaan marxilaisesta sotaan suhtautumisesta ja että vain tuollainen erittely voi olla eri luokkien sotaansuhtautumisideologian tutkimisen perustana. David on liberaalisen työväenpolitiikan *advokaatti*, joka laatii kaikki kirjoituksensa ja kaikki perustelunsa vaikuttaakseen *työläislukijakuntaan*, salatakseen siltä katsantokantansa heikot kohdat, tehdäkseen liberaalisesta taktiikasta sellaisen, että työläiset voisivat hyväksyä sen, tukahduttaakseen proletariaiset vallankumoukselliset vaistot mahdollisimman lukuisilla „länsivaltojen sosialistien taktiikkaa” (Davidin kirjan VII luvun otsikko) kuvaavilla arvovaltaisilla esimerkeillä j.n.e. y.m.s.

Sen vuoksi Davidin kirjan koko aatteellinen pyrkimys rajoittuu sen analysointiin, miten porvariston *pitää* keskustella työläisten kanssa *vaikuttaakseen heihin*. Tältä (ainoalta oikealta) näkökannalta katsoen E. Davidin aatteellisen kannan olemus sisältyy hänen väitteeseensä: „äänestyksemme” (sotamäärärahojen puolesta äänestämisen) „merkitys” = „*ei sodan puolesta, vaan tappiota vastaan*” (s. 3, sisällysluettelo ja monta erinäistä kirjan kohtaa). Tämä on Davidin kirjan perusajatus. Sitä vastaviksi on „mukautettu” sekä ne esimerkit, miten Marx, Engels ja Lassalle suhtautuivat Saksan kansallisotiin (II luku), tiedot „kolmisopimusvaltojen valtavan laajasta valloituspolitiikasta” (IV luku) että sodan diplomaattinen historia (V luku), jonka tarkoituksena on Saksan maineen

puhdistaminen viittaamalla sodan aattona tapahtuneeseen naurettavan tyhjänpäiväiseen ja yhtä naurettavan vähäarvoiseen viralliseen sähkeiden vaihtoon, j.n.e. Erikoisessa luvussa (VI), „Vaaran mittasuhteet”, esitetään mielipiteitä ja tietoja kolmisopimusvaltojen ylivoimasta, tsarismin taantumuksellisuudesta y.m. Luonnollisesti David on täysin rauhan kannalla. Kirjansa alkulauseen, joka on päivätty 1. toukokuuta 1915, tekijä päättää tunnuksella: „Rauha maassa!”. David on tietenkin internationalisti: Saksan sosialidemokratia, nähkääs, „ei ole luopunut Internationalen hengestä” (8), se „on taistellut myrkyllistä kansojen välisen vihan kylvämistä vastaan” (8), „heti sodan ensi päivästä lähtien se on ilmoittanut olevansa periaatteessa valmis rauhan tekoon, kun on saavutettu oman maan turvallisuus” (8).

Davidin kirja näyttää erittäin havainnollisesti, että liberaaliset porvarit (ja heidän työväenliikkeessä olevat asiamiehensä, s.o. opportunistit), vaikuttaakseen työläisiin ja yleensä joukkoihin, ovat valmiit miten monta kertaa hyvänsä vakuuttamaan, että he ovat internationalismin kannalla, hyväksyvät rauhan tunnuksen, kieltäytyvät sodan anastusluontoisista tarkoituspieristä, tuomitsevat shovinismin y.m. y.m.s. Kaikkea mitä hyvänsä, — *paitsi* vallankumouksellista toimintaa omaa hallitusta vastaan; kaikkea mitä hyvänsä, — kunhan vain „ollaan tappiota vastaan”. Ja todellakin, tämä ideologia, matemaattista sanastoa käyttäen, on juuri *välttämätön ja riittävä* työläisten petkuttamista varten: vähempää heille on mahdotonta tarjota, sillä joukkoja ei saada mukaan, ellei niille luvata oikeudenmukaista rauhaa, ellei niitä pelotella maahanhyökkäyksen vaaralla, ellei vannaota uskollisuutta internationalismille; enempää *ei pidä* tarjota, sillä tuota enempää, — s.o. siirtomaiden anastusta, vieraiden maiden annektointia, voitettujen maiden rosvoamista, edullisten kauppasopimusten aikaansaamista y.m.s. — *ei* tule toteuttamaan välittömästi liberaalinen porvaristo, vaan imperialistien ja militaristien, sotilasviranomaisten ja hallituksen klikki sodan *jälkeen*.

Osat on jaettu oikein: hallitus ja sotilasklikki, nojautuen miljardööreihin, koko „liikemies”-porvaristoon, käy sotaa, — liberaalit vuorostaan lohduttavat ja petkuttavat joukkoja kansallisen puolustussodan ideologialla, demokraattisen

rauhan lupauksilla j.n.e. Liberaalisten, humanisten passifisti-porvarien ideologia onkin E. Davidin samoin kuin niiden Organisaatiokomiteaan kuuluvien venäläisten opportunistien ideologiaa, jotka taistelevat tappion toivomista vastaan, Venäjän rappiolle joutumista vastaan, rauhan tunnuksen puolesta j.n.e.

Periaatteellinen, toisenlainen, ei-liberaalinen taktiikka pääsee alkuun vasta silloin, kun aletaan jyrkästi kieltäytyä *kaikenlaisesta* sotaan osallistumisen puolustelusta, kun sodan aikana ja sodan aiheuttamia vaikeuksia hyväksikäyttäen *todella* harjoitetaan omaa hallitusta vastaan suunnattujen vallankumouksellisten tekojen propagoinnin ja valmistelun politiikkaa. David *lähenee* tätä rajaa, porvarillisen ja proletaarisen politiikan oikeata rajaa, mutta hän lähenee sitä vain hämätäkseen epämieluisan puheenaiheen. Hän muistelee monta kertaa Baselin manifestia, mutta kiertää tarkasti kaikki sen vallankumoukselliset kohdat, hän muistelee, kuinka Baseliissa Vaillant kehotti „sotalakkoon ja yhteiskunnalliseen vallankumoukseen” (s. 119), mutta tekee sen vain *puolustaakseen* itseään shovinisti Vaillantien esimerkillä eikä siteeratakseen ja eritelläkseen itse Baselin kongressin päätöslauselman vallankumouksellisia ohjeita.

David lainaa melko suuren osan Keskuskomiteamme manifestista, muun muassa sen perustunnuksen — imperiaalistisen sodan muuttamisen kansalaissodaksi, mutta vain julistaakseen tämän, „venäläisen”, taktiikan „mielettömyydeksi” ja „Internationalen päätösten karkeaksi vääristelyksi” (169, 172). Se on nähkääs herveismiä (s. 176): Hervén kirja „sisältää Leninin, Luxemburgin, Radekin, Pannekoekin y.m. koko teorian”. David hyvä, ehkä Baselin päätöslauselman ja „Kommunistisen Manifestin” vallankumouksellisissa kohdissa on „herveismiä”? Kommunistisesta Manifestista muistuttaminen on Davidille yhtä epämieluisista kuin Semkovskille aikakauslehtemme nimitys, joka palauttaa mieleen tuon Manifestin. Se Kommunistisen Manifestin teesi, että „työläisillä ei ole isänmaata”, on Davidin vakauksen mukaan „aikoja sitten kumottu” (s. 176 y.m.). Omistaen koko viimeisen luvun kansallisuutta koskevalle kysymykselle David kirjoittaa mitä inhottavinta porvarillista pötyä „biologisesta differentioitumislaista” (!!) y.m.s.

Kansainvälinen ei ole kansallisvastaista, me kannattamme kansakuntien itsemääräämisoikeutta ja vastustamme heikkoihin kansakuntiin kohdistettua väkivaltaa, — vakuuttaa David ymmärtämättä (tahi oikeammin sanoen teeskennellen, ettei ymmärrä) sitä, että juuri imperialistiseen sotaan osallistumisen puolustelu ja juuri „tappiota vastaan” tunnuksen esittäminen tässä sodassa merkitsee sitä, ettei olla ainoastaan sosialisminvastaisia, vaan myös kansallisvastaisia poliitikkoja. Sillä nykyinen imperialistinen sota on suurvaltaisten (= hyvin monia muita kansakuntia sortavien) kansojen sota, *jota käydään* uusien kansakuntien sortamiseksi. Imperialistisessa sodassa voidaan olla „kansallisia” vain olemalla sosialistisia poliitikkoja, s.o. vain tunnustamalla sorrettujen kansakuntien oikeus vapauteen ja niitä sortavista suurvalloista eroamiseen. Maailman kansakuntien *suurimmalla osalla* ei voi imperialismin kaudella olla muuta *pelastusta* kuin suurvaltaisten kansakuntien proletariaatin vallankumouksellinen toiminta, joka ylittää kansalliset puitteet, särkee nämä puitteet ja kukistaa kansainvälisen porvariston. Ellei tätä kukistamista suoriteta, säilyvät suurvaltaiset kansakunnat, *toisin sanoen* säilyy koko maailman kansakuntien yhdeksän kymmenesosan sorto. Tuo kukistaminen taas jouduttaa hyvin laajassa mitassa kaikkien ja kaikenlaisten kansallisten *väliseinien* luhistumista, mutta tämä ei vähennä, vaan päinvastoin lisää miljoonakertaisesti ihmiskunnan „differentioitumista” henkisen elämän ja aatteellisten virtausten, pyrkimysten ja vivahteiden runsauden ja monipuolisuuden mielessä.

Kirjoitettu kesä—heinäkuussa 1915

Julkaistu ensi kerran
heinäkuun 27 p:nä 1924
„Pravda” lehden 169. numerossa

Julkaistaan käsikirjoituksen mukaan